

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Μακρύ το ταξίδι της ζωής και μαζί τόσο μικρό, αναλογίστηκα σαν ήρθε η ώρα της αναδρομής.

Πόσα είδα και πόσα θα ήθελα να δω μα δεν τα συνάντησα ποτέ!

Κι είδα ανθρώπους να γελάνε ανοίγοντας απλώς το στόμα και δείχνοντας τοα δόντια τους. Σπάραζε η ψυχή τους και η δική μου που έβλεπε το μαρτύριό τους.

Κι είδα ανθρώπους ψεύτες και μοχθηρούς, που τους φοβούνταν ακόμη και τα φίδια, να συναναστρέφονται με ανθρώπους σερνόμενοι σε πατώματα, σοκάκια, δρόμους και γυαλισμένους διαδρόμους.

Κι είδα ανθρώπους, επαναστάτες έλεγαν πως είναι, που ήθελαν ν' αλλάξουν, τον κόσμο να αναδύουν μούχλα. Κι ευχήθηκα τρομαγμένος να μην το καταφέρουν ποτέ.

Κι είδα ανθρώπους καλοντυμένους να προσκυνούν μες στην εκκλησιά, να αφήνουν πλούσιο οβολό στην άκρη της εικόνας και να φεύγουν. Κι είδα την εικόνα να δακρύζει και τον παπά να πανηγυρίζει για το θαύμα. Νόμισε ο παμπόνηρος πως η εικόνα δάκρυσε από χαρά για τον οβολό. Ούτε που φαντάστηκε πως δάκρυσε από πόνο και θλίψη.

Κι είδα σπίτια ανθρώπων σκέτα παλάτια κι ας μην ήταν βασιλιάδες που ντρέπονταν οι άνθρωποι να μπουν μέσα, μα σαν μπήκαν βγήκαν γεμάτοι ντροπή γι' αυτά που είδαν μέσα.

Κι είδα σχολεία που θύμιζαν φυλακές και δασκάλους που έμοιαζαν με δεσμοφύλακες. Κι είπα πως το κέρδισαν το παιχνίδι τα τέρατα. Με τέτοια σχολεία την άνοιξη θα φυτρώσουν μόνο αγκάθια.

Κι είδα ανθρώπους που σαν κοιτούσαν στον καθρέφτη εκείνος μαύριζε. Δεν άντεχε την

ασχήμια της ψυχής που κουβαλούσαν. Κι είδα τους ίδιους ανθρώπους να στριφογυρίζουν το μαστίγιο της εξουσίας που κρατούσαν και να το κατεβάζουν σε ανυπεράσπιστους ανθρώπους.

Κι είδα τους μαστιγωμένους ανθρώπους να κλαίνε από ευγνωμοσύνη και να ευχαριστούν το Θεό που εξακολουθούσαν και ήταν ζωντανοί. Μάλλον πίστεψαν πως ζωή ήταν το καθημερινό μαστίγωμα.

Κι είδα γιατρούς να θησαυρίζουν από τις αρρώστιες που θεράπευαν και δικηγόρους να πλουτίζουν από τις παρανομίες που υπερασπίζονταν.

Κι είδα ανθρώπους να σπέρνουν την ανισότητα στο όνομα της ισότητας, να κατακρεουργούν τη δημοκρατία στο όνομά της και να παραγγέλλουν σκοτάδι μέρα μεσημέρι.

Κι είδα ανθρώπους να κάνουν το χρέμα Θεό τους, το αφεντικό πατέρα τους και την εταιρία οικογένεια τους.

Κι είδα φτωχούς και κατατρεγμένους, αδικημένους κι άνεργους να φιλούν το χέρι που τους πέταγε ένα ξεροκόμματο. Ήταν το ίδιο χέρι που τους έφερε στην κατάσταση που βρίσκονταν.

Κι είδα ανθρώπους με μόνο ρούχο τους το μίσος που αντάμωναν με τα τσακάλια κι εκείνα κρύβονταν στις τρύπες τους, που δεν άντεχαν το φως γι' αυτό κυκλοφορούσαν νύχτα και κατά αγέλες.

Κι είδα ανθρώπους να βαδίζουν όρθιοι, όπως ταιριάζει σε ανθρώπους, ακόμη κι όταν οδηγούνταν στην κρεμάλα ή στο απόσπασμα. Και σκύλιαζαν οι δήμιοι και οι εκτελεστές, άφριζαν από τη λύσσα τους που δεν μπόρεσαν ποτέ να ζήσουν το ανθρώπινο μεγαλείο.

Κι είδα ανθρώπους ασήμαντους, τους πιο σημαντικούς της γης, να πιάνουν αγκάθι κι αυτό να γίνεται λουλούδι, να ακουμπάνε το μίσος κι αυτό από ντροπή να γίνεται αγάπη, να σφίγγουν το χέρι του διπλανού τους κι αυτό να γίνεται σιδερένιο.

Κι είδα κι ανθρώπους μικρούς που αποδείχτηκαν τεράστιοι, που πήραν στα χέρια τους τούς τροχούς της Ιστορίας και την πέρασαν ματωμένοι στην απέναντι όχθη, κόντρα στο ρεύμα των εποχών και των συνθηκών.

Αυτοί οι τελευταίοι, οι μικροί κι ασήμαντοι κρατάνε Θερμοπύλες. Όχι σαν τους φημισμένους

Σπαρτιάτες αλλά σαν τους άσημους Θεσπιείς που η κουφάλα η επίσημη Ιστορία τους κρατάει άγνωστους μες στους αιώνες.

Αυτούς τους τελευταίους τους μικρούς κι ασήμαντους ζηλεύω και θαρρώ πως δεν είμαι ο μόνος...